

[Karl Møller]

netop det diametralt modsatte af det, vi nu fremsætter forslag om, nemlig en momsforhøjelse til 20% pct. med følgevirkninger, som også er modsatte af dem, vi tilstræber, følgevirkninger som prisstigninger, reallønsforringelse og forøget arbejdsløshed. Samtidig har vi set, at et EF-direktiv om moms på kantinedrift er trådt i kraft, og kun den stærke bevægelse, de mange protester fra de uddannelsessøgende, fra lærlingene og også fra de værnepligtige netop i disse dage kan sikre, at disse ret så typiske lavtlønsgrupper får kompensation for den ca. 10 pct. fordyrelse af deres leveforhold, som denne gave fra EF medfører for dem.

Ved behandlingen af momsforhøjelsen var ikke mindst de sociale kompensationer i centrum. Det blev nødvendigt for SV at tage dem med, selv om hverken statsministeren eller de øvrige topforhandlere på Marienborg havde tænkt på pensionisterne, da de aftalte selve momsforhøjelsen. Det skal ikke glemmes i denne forbindelse, at det jo rent faktisk kun var pensionistgrupperne, som fik kompensation. Der blev til alle de øvrige lavtlønsgrupper, og også til os andre, kun yderligere ¼ pct. momsforhøjelse. Men det var nødvendigt at tage dette forslag med for for det første at få det vedtaget, for det andet at få pacificeret det mindre oprør, der var i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Det er da også siden blevet flittigt brugt af de forskellige unge løver på venstrefløjen til at retfærdiggøre deres godkendelse af momsforhøjelsen.

Det er en ubestridelig kendsgerning, at momsen rammer de laveste indkomster hårdest, ikke bare fordi de selvklart må bruge en større del af indtægten til daglige fødevarer, men også fordi ikke mindst sygeligheden er større og sundhedstilstanden er væsentligt dårligere i de lavere sociale grupper, f. eks. ufaglærte arbejdere, arbejdsløse og pensionister. Det er ret så klart bekræftet i den store rapport, som i sommer kom fra socialforskningsinstituttet, og som på en lang række områder analyserer danskerens levevilkår i midten af 1970'erne. Bare for at nævne et enkelt eksempel så er der dobbelt så mange ufaglærte arbejdere, der har varige fysiske lidelser og dermed et større behov for medicin end alle øvrige i de højeste sociale grup-

per, nemlig de store selvstændige næringsdrivende og de højt placerede funktionærer.

Der er talt meget om, at det er administrativt besværligt, men jeg mener nok, at vi i bemærkningerne har gjort rede for, at der er mange lande i Europa, hvor man har en uensartet moms. Hvis man gør sig den ulejlighed at læse vores bemærkninger til forslaget, så vil man se, at overalt, hvor momsen er graderet i EF, er det netop på de to områder fødevarer og medicin, man har tilgodeset disse grupper i befolkningen med de laveste indkomster.

Når man nu her fra SFs side taler om, at det er vanskeligt at sætte en grænse for, hvor denne begrænsning for fødevarerne skal sættes, og man taler om, at det jo ikke er alle, der har råd til at spise kaviar osv., så tror jeg nok, at man kan tillade sig at sige, at det jo heller ikke er den normale spise herhjemme, hverken kaviar eller engelske bøffer, som hr. Bernhard Baunsgaard fra de radikale var inde på. Tværtimod synes jeg nok, man må sige, at det vil være rimeligt, at netop de, der har de laveste indtægter, også en gang imellem kan få en engelsk bœf.

Vi er godt klar over, at med den regeringskonstellation, der er, med venstre på de vigtige og udslaggivende taburetter, bl. a. skatte- og afgiftsministerens, så bliver det vanskeligt at fremme et socialt progressivt forslag, som med garanti heller ikke falder ind under CDs mærkesager. Men der skal ikke herske tvivl om, at det naturligvis igen, selv om det falder denne gang, vil blive genfremsat, ikke mindst fordi vi føler os overbevist om, at der langt ind i socialdemokratiet, i fagbevægelsen, hos de uddannelsessøgende og lærlingene er så stor forståelse for og tillid til vores forslag og den retfærdighedsgerning, som det er over for de dårligst stillede i vort samfund, at det nok skal blive til virkelighed, når tidens fylde kommer. Det kræver selvfølgelig – det er vi også i nogen grad klar over – at det nuværende regeringssamarbejde sprænges, og det vil vi da også føle som vores hovedopgave at medvirke til i den kommende tid.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling